

Blaníčí rytíři



Je tomu už dávno, co se na hoře Blaník odehrála velká bitva. Odvážní bojovníci se nechťeli ne-

přátelům vzdát. Bojovali statečně, ale nakonec podlehli přesile. Jeden po druhém padali rytíři v třpytivých brnění z koní, jednomu po druhém vyklouzl z ruky meč. Boj skončil, vítězové jásali, rozdělali ohně a hodovali. Pak usnuli tvrdým spánkem. Ale ráno, když se probudili, užasli. Tam, kde ležela těla obránců, nebylo nic, jen holá zem. Mrtví rytíři zmizeli... Jak se to mohlo stát? Kdoví!

Ani lidem v okolí Blaníka tahle otázka nedala spát – kam se jen bojovníci poděl?

„Myslím,“ řekl jeden starý muž, „že nezeměli. Myslím, že se propadli do hory, tam spí a čekají, až přijde jejich chvíle – aby se pomstili.“

Že to řekl ten nejmoudřejší ze vsi, lidé mu rádi uvěřili. A další události jim daly za pravdu – na Blaníku se totiž začaly dít prapodivné věci.

Tak se ztratil pasáček. Ovce přišly samy domů, bez něj, smutně pobekávaly.

„Jistě spadl někam do propasti,“ usoudili lidé, „nebo jej roztrhaly divé šelmy.“ A prohlásili chlapce za mrtvého. Jaké ale bylo jejich překvapení, když se po roce pasáček ve vsi zase objevil! Přiběhl na náves, celý udýchaný, a křičí:

„Nebudete tomu věřit, ale viděl jsem blanícké rytíře!“

„Skutečně? Pověď, jak to bylo?“

„Ztratila se mi ovečka, ta pěkná, s černou hlavou a blýmá nohama. Šel jsem ji hledat do lesa a najednou... najednou se přede mnou otevřela skála...“

A když pasáček nahlédl do přírvy, spatřil podzemní chodbu. Zvědavost mu nedala, dodal si odvahu a šel dovnitř. Byla tam tma, přidržoval se rukou stěny, až se ocitl ve velké síni.

Tam hořel oheň a kolem stolu seděli rytíři v plné zbroji. Hlavy měli položené na rukou a spali. A na mě také padla dřímota...“ vyprávěl pasáček.



Posadil se na lavici, pak si na ni lehl a za chvíli usnul. Vzbudil jej veliký hřmot – to rytíři vstávali, brousili meče, vyváděli koně ze skály.

Pasáčka si nevšimli, jako by tam nebyl. Ten běžel honem chodbou ven – a domů. Jakpak mohl vědět, že ho už oplakali, že prospal ve skále celý rok?!

I jiní lidé tvrdili, že statečné bojovníky zahlédli. Nebo aspoň slyšeli ve skále řehtat jejich koně. Pročpak ti rytíři ze skály čas od času vyjíždějí? uvažovali pak. Snad se cvičí v boji, aby jim koně nezeslábli, meče nezrezavěly. Potom se vracejí do Blaníku a odpočívají, sbírají síly. Až bude v naší zemi nejhůř, vyjedou na pomoc. Postaví se v třípytíých brněních nepřítelům – a bezpochyby je zaženou.